

הצב וכלתו

אגדת אינדיאנים של קנדה

היה היה פעם צב שחי במחנה עם אנשים רבים, ליד נהר גדול שנוצר משלגי הרים וזרם דרומה עד הים. המים היו תמיד חמים בנהר זה. באותו המחנה היו גם צבים אחרים והצב זה הסתדר יפה איתם, אך הוא לא אהב חברה ולרוב התבודד. בסוף הוא בנה לעצמו בקתה, מילא אותה בעורות עליהן אפשר היה לשבת ועשה אותה נוחה יותר מכל בקתה אחרת באזור. וכשגר כך התחיל לחפש בין הבחורות של המחנה כדי להחליט איזו מהן לבקש להינשא לו.

הדבר לקח לו זמן מה כי צבים לא ממהרים בדרך כלל, אך בסוף הוא מצא בחורה שנראתה לו יפה יותר וחרוצה יותר מאחרות. יום אחד הוא בא לביתה ושאל "האם תתחתני איתי?"

הבחורה כל כך הופתעה מהשאלה הזו שהנעל אותו בדיוק הכינה נפל מידה. היא הסתכלה על הצב. הרעיון נראה לה מגוחך, אך היא הייתה טובת-לב ומנומסת ולכן לא צחקה אלא ענתה "איך תוכל לפרנס משפחה? הרי אם המחנה שלנו יזוז תהיה איטי מדי כדי ללכת איתו." "אני יכול ללכת כמו המהירים ביותר ביניהם" ענה

הצב. הוא נעלב אך החליט לא להראות זאת לבחורה והמשיך לבקש ולשכנע במרץ כזה, שהיא הסכימה בסוף.

"אבל תצטרך להמתין עד אביב" אמרה "אני מוכרחה להכין לעצמי הרבה בגדים ונעליים, כי אחר כך לא יהיה לי זמן לכך."

זה לא מצא חן בעיניו של הצב, אך הוא ידע שלא יוכל להאיץ בה ואמר

"עכשיו אני צריך ללכת למלחמה ולשבות כמה שבויים, וזה ייקח חודשים אחדים. אבל כשאחזור, אני מצפה שתינשאי לי".

הוא חזר לביתו והתחיל בהכנות. קודם כל הוא קרא לכל הקרובים שלו ושאל הם האם מוכנים לצאת למלחמה נגד אנשים שבעיירה רחוקה. הצבים שהשתעממו מרוב בטלה הסכימו מיד ולמחרת כל השבט עזב את המחנה. הבחורה עמדה בפתח ביתה וצחקה בקול רם, כי הם נעו כל כך לאט. הצב שלנו שצעד בראש ראה זאת וכעס על כך מאוד. "תוך ארבע ימים את תבכי במקום לצחוק, כי אני אהיה במרחק של קילומטרים רבים ממך."

היא שהסכימה להינשא לו רק כדי להתפטר מנדנדויו ענתה "תוך ארבעה ימים עדיין אוכל לראות את כולכם!"

"לא, לא התכוונתי לארבעה ימים אלא לארבעה

שנים" ענה הצב "ומה שלא יהיה אחזור עד אז."
חיל הצבים צעד קדימה עד שיום אחד, כשחשבו
שעברו כבר מחצית העולם, למרות שלא הרחיקו
הרבה מהמחנה, ראו עץ גדול המונח על הארץ
וחוסם את דרכם. הם הביטו עליו בחרדה. הזקנים
שביניהם התחילו להתייעץ.
"אולי נוכל לעבור מעליו?" אמר אחד.
"לא, זה ייקח לנו שנים. וחוף מזה ראה את הענפים
והעלים הרבים. אם נסתבך ביניהם לא נצא משם
לעולם."
"אז אולי נעבור מתחתיו" הציע אחר.
"איך נוכל לעשות זאת כשהוא שקוע בתוך האדמה
ומאחוריו מתנוססת תלולית?" אמר הראשון "לא
הדרך היחידה זה לשרוף בגזע חור גדול".
כך הם ניסו לעשות, אך גזע העץ היה עבה והאש לא
עברה לצד שני.
"אין ברירה, אנו מוכרחים לוותר" הסכימו כולם
"סוף-סוף אף אחד לא ידע. היינו כבר כל כך הרבה
זמן בדרך שיחשבו כי עברנו הרפתקאות רבות."
וכל החבורה התחילה לחזור הביתה.
הדרך חזרה לקחה להם יותר זמן מאשר קודם כי היו
עייפים ורגליהם כאבו. כאשר הגיעו כבר לקרבת
המחנה אזרו אומץ והתחילו לשיר שיר מלחמה. כל
הכפריים באו לראות מה השיגו הצבים אבל אז

הצבים הקיפו אותם והתחילו לצעוק "הנה תפסנו
אותכם! אתם השבויים שלנו!"
"עכשיו כשתפסתי אותך, אחזיק בך" אמר המנהיג
כשהוא תופס את הבחורה שאיתה רצה להתחתן.
מובן שכולם כעסו מאוד על כך, והבחורה יותר מכל
האחרים, ובלבה הבטיחה להתנקם. אבל בינתיים
הצבים היו חזקים מאוד, והכפריים היו צריכים
להתלבש חגיגית ולרקוד רקוד מלחמה כשהצבים
שרים אותו. הם רקדו זמן רב וחשבו שהדבר לא
יפסק לעולם, עד שמנהיג הצבים התחיל בזעקה
גדולה "מי שיבוא הנה ימות, ימות!"
הדבר כל כך הפחד את הרוקדים שהם פרצו את
מעגל הצבים וברחו חזרה למחנה. הצבים הלכו
אחריהם, אבל לאט מאוד.
בדרך פגש מנהיג הצבים איש שסיפר לו כי מי
שאמורה הייתה להיות אישתו התחתנה בינתיים עם
אדם אחר.
"ככה זה" אמר "אז אלך לראות אותו."
הוא שם על גבו קישוטים למיניהם, כך שהם עשו
רעש תוך כדי הליכתו. כשהיה כבר קרוב לביתה של
הבחורה הוא קרא "באתי לדרוש את הבחורה
שהבטיחה להיות אישתי!"
"הנה הצב" לחש הבעל לבחורה "מה נעשה עכשיו?"
"תשאיר זאת לי" אמרה "אסתדר איתו". הצב נכנס

לבית ותפס את הבחורה בזרועה. "בואי איתי" אמר בארשת פנים חמורה.
"לא קיימת את הבטחתך" היא ענתה "הבטחת שתחזור בקרוב והנה עברה שנה ויותר מאז שהלכת! איך יכולתי לדעת שאתה עוד חי?"
אז גם בעלה אזר אומץ ואמר "הבטחת ללכת למלחמה ולהביא שבויים. איפה הם?"
"הלכתי ועשיתי זאת" אמר הצב "וחוץ מזה, הנה הסכין שלי. בוא נחתוך את האישה ונתחלק. חצי לי וחצי לך."
"אין לי תועלת מחצי אישה" אמר הבעל "מוטב שתיקח אותה." הצב, מלווה במשפחתו הוביל את הבחורה לביתו.
הבחורה ראתה שלא יעזור לה לכעוס והתנהגה כאילו היא שמחה להתפטר מבעלה, אך כל הזמן חשבה איך להשתחרר מהצב. היא נזכרה שלאחד מידידותיה יש סיר גדול. כשהצב יצא מביתו היא רצה והביאה את הסיר. היא מילאה אותו במים ושמה מעל האש. המים התחילו לרתוח ולבעבע בדיוק כשהצב חזר.
"מה את עושה כאן?" שאל, כי תמיד חשש מדברים שלא הבין בהם.
"אני מחממת קצת מים" ענתה "אתה יודע לשחות?"
"בוודאי שאני יודע. איזו שאלה!" ענה הצב "אך למה

לך לשאול?" אמר.

"אני רק חשבתי שאחרי הדרך הארוכה תרצה להתרחץ. הדרכים מלאי בוץ אחרי הגשמים, אוכל לשפשף במים את השריון שלך עד שיבריק שוב."
"אכן, אני באמת מלוכלך. כשלוחמים לא שמים לב ולא יכולים לבחור דרכים. בוודאי שאשמח אם תרחצי את גבי."

הוא התקרב לסיר והיא תפסה אותו וזרקה למים רותחים. הוא שקע לתחתית ומת מיד.
הצבים האחרים שעמדו בפתח הבית ראו איך נעלם המנהיג שלהם וחשבו שחובתם היא ללכת אחריו. הם קפצו כולם לסיר ומתו גם הם. כולם, מלבד צב צעיר אחד שנבהל, כי ראה שהם אינם יוצאים מהסיר. הוא רץ, כמה רק יכול היה, לשיחים ומשם לנהר. הוא רצה להתרחק מה שיותר מהמחנה ונסחב עם הנהר לים, שם היה לו חם ונעים.
אם לא מת עדיין אולי הוא חי עד היום.